

Rybnik, 21 września 2020 r.

Sygn. akt III Ka 200/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Rybniku - III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jacek Myśliwiec

Protokolant: Beata Pinior

w obecności oskarżyciela Anny Wieczorek Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Raciborzu

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2020r.

sprawy: **M. V. /V./**

s. H. i J.

ur. (...) w C.

oskarżonego o przestępstwo z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk przy zast. art.11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 14 stycznia 2020r. sygn. akt II K 159/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. K. kwotę 420 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sędzia Jacek Myśliwiec

Załącznik nr 4 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 200/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	0	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Raciborzu, sygn.. akt II K 159/18 z dnia 14.01.2020r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	1) obraza przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i dokonanie dowolne: oceny poprzez uznanie, iż zostały spełnione przesłanki z art. 224 § 2 k.k. i an. 226 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w szczególności, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona w/w czynów w sytuacji, kiedy na terenie Zakładu Karnego w R. na korytarzu, kiedy oskarżony miał kierować słowa opisane w akcie oskarżenia wobec pokrzywdzonych był hałas wywołany przez innych współosadzonych, który niewątpliwie uniemożliwiał wyraźne zrozumienie rzekomych słów kierowanych przez oskarżonego;	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>2) naruszenie przepisu art. 31 § 1 i 2 k.k. poprzez przyjęcie, iż nie wystąpiły u oskarżonego podczas popełnienia czynu inne zakłócenia czynności psychicznych, podczas gdy biegli stwierdzili u oskarżonego głębokie zaburzenia osobowości o typie osobowości chwiejnej emocjonalnie, z dominacją cech dys socjalnych, co zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego pozwala przyjąć, iż taka osoba popełnia czyn zabroniony przy wystąpieniu innych zakłóceń czynności psychicznych, a nadto brak zażywania przez oskarżonego w okresie poprzedzającym, jak i w dacie zarzucanego mu czynu leków przepisanych przez lekarza psychiatrę miało wpływ na jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem, powodując w znacznym stopniu ograniczenie jego poczytalności, co zostało potwierdzone w materiale dowodowym w postaci zeznań świadków;</p> <p>3) rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 1 (jednego) roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała, bowiem w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że sąd I instancji bezpodstawnie oparł swoje ustalenia na</p>		

zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadkach, mimo, iż oskarżony kwestionował werbalnie treść tych zeznań. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatniego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że sąd orzekający, oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania sądowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem sąd ten wskazał dowody na których się oparł, co do przebiegu zdarzeń i zachowania się w ich trakcie oskarżonego, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące udziału oskarżonego w opisywanych zdarzeniach, poczynił ustalenia, opierając się na pewnym kompleksie dowodów – w tym zeznaniach pokrzywdzonych – uznając je

za wiarygodne i rzetelne, zaś wyjaśnieniom oskarżonego tego waloru odmówił. Z faktu, że sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów - do czego zresztą był zobowiązany, nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne, jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania, zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie sąd rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Należy podkreślić, iż oskarżony odmawiając składania wyjaśnień de facto nie odniósł się do stawianych mu zarzutów, jedynie w toku przesłuchania świadków prezentował on swoją linię obrony poprzez kwestionowanie tych zeznań. Równocześnie stwierdzić należy, iż cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w swej wymowie jest jednoznaczny i świadczy o sprawstwie oskarżonego. Co do pierwszego z zarzutów apelacji jest on całkowicie chybiony, sam fakt, iż w tym czasie na innych kondygnacjach zakładu karnego przebywali inni osadzeni, nie spowodował, iż w przypadku funkcjonariusza służby więziennej W. K., który towarzyszył oskarżonemu nie mógł on usłyszeć znieważających go zwrotów. Odnośnie G. K., to działania oskarżonego zmierzały do tego, aby wypowiedane obraźliwe zwroty do niego dotarły. Tak więc wpływ innych osadzonych, w tym wypadku dla bytu przestępstwa nie miał żadnego znaczenia. G. K. z racji

pełnionej funkcji o wypowiedzianych przez oskarżonego obraźliwych zwrotach musiał się dowiedzieć, gdyż to on w tego typu sytuacjach decydował o stosowanych karach dyscyplinarnych. Także drugi z zarzutów uznać należy za całkowicie chybiony. Przeprowadzona obserwacja sądowo-psychiatryczna dała biegłym dostateczną wiedzę diagnostyczną, aby sformułować rozpoznanie u oskarżonego głębokich zaburzeń osobowości, osobowość chwiejna emocjonalnie, z dominacją cech dysocjalnych, niepodporządkowanie się normom społecznym, skłonnością do rozdrażnienia, z brakiem poczucia winy za swoje postępowania. Nie stwierdzono jednak u niego choroby psychicznej w rozumieniu psychozy, czy upośledzenia. Takie rozpoznanie nie skutkuje przyjęciem zniesionej czy też ograniczonej poczytalności. **O**pinia biegłych jest rzetelna i logiczna w swych wywodach, tak, iż brak jest racjonalnych powodów mogących ją podważyć. W tym kontekście nie sposób opinii tej przeciwstawić zeznania świadków opisujących niestandardowe zachowanie oskarżonego. Także kolejny zarzut, a to rażącej niewspółmierności wymierzonej kary nie jest zasadny. Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodzi tylko wówczas, gdy zastosowany ogół dolegliwości karnych za przypisane przestępstwa nie uwzględnia należycie stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych jakie kara ma osiągnąć w stosunku do

skazanego. A zatem, zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnienia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, osobowości sprawcy jak i stopnia zawinienia – innymi słowy, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Takich cech nie posiada orzeczona wobec oskarżonego kara, dlatego i w tej części brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Wniosek

1.o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego;
ewentualnie
2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z uwagi na bezzasadność wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego czy też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji nie mogły być uwzględnione.

OKOLICZNOŚCI **PODLEGAJĄCE**
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.	
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wszystkie rozstrzygnięcia wyroku Sądu rejonowego w Raciborzu z dnia 14.01.2020r., sygn. akt IIK 159/18	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw . Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez sąd rejonowy za prawidłową, sąd okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięzłe o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II, III	Z uwagi, iż oskarżony w toku postępowania reprezentowany był przez obrońcę z urzędu, sąd przyznał adwokatowi z urzędu zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Co do oskarżonego sąd biorąc pod uwagę jego pobyt w zakładzie karnym oraz brak jakichkolwiek

składników majątkowych zwolnił go od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

PODPIS

Sędzia Sądu Okręgowego

Jacek Myśliwiec